

Cartea lui Daniel - Numărul opt

Un proces

Jeff Pippenger

2023-12-03

În al treilea an al domniei lui Ioiachim, regele lui Iuda, a venit Nebucadnețar, regele Babilonului, la Ierusalim și l-a asediat. Și Domnul l-a dat pe Ioiachim, regele lui Iuda, în mâna lui, împreună cu o parte din vasele Casei lui Dumnezeu, pe care le-a dus în țara Șinear, în casa dumnezeului său; și a adus vasele în casa vistieriei dumnezeului său. Daniel 1:1, 2.

Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt una și aceeași carte, iar aceleași linii profetice care sunt reprezentate în cartea lui Daniel sunt reluate în cartea Apocalipsei. Apocalipsa lui Isus Hristos reprezintă mesajul profetic final, care este desigilat chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Adevăruri care în trecut au fost înțelese corect din Cartea Apocalipsei, dar au fost pecetluite prin obicei și tradiție, rămân adevărate; astăzi, dezpecetluite din nou de Leul din seminția lui Iuda, acele adevăruri își descoperă acum împlinirea desăvârșită.

Adevărurile care odinioară au fost corect înțelese din cartea lui Daniel, dar au fost pecetluite de cutumă și tradiție, rămân adevăr, iar astăzi sunt din nou dezpecetluite de Leul din seminția lui Iuda, iar acele adevăruri își dezvăluie acum împlinirea desăvârșită.

Daniel este pur și simplu prima dintre cele două cărți care reprezintă Revelația lui Isus Hristos.

Ioiachim este un simbol al împuternicirii primului mesaj într-o mișcare de reformă. El este, de asemenea, un simbol al legământului, căci schimbarea unui nume identifică în mod profetic începutul unei relații de legământ. Relația de legământ în care Dumnezeu intră cu un popor care odinioară nu fusese poporul legământului Său începe la împuternicirea primului mesaj.

Voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; voi, care nu dobândiserăți îndurare, dar acum ați dobândit îndurare. 1 Petru 2:10.

Simbolul schimbării numelui, care reprezintă o relație de legământ, este consacrat prin schimbarea numelui lui Avram în Avraam, a lui Sarai în Sara, a lui Iacov în Israel și a lui Saul în Pavel. Există și alte mărturii ale acestui simbol, iar în capitolul întâi al cărții Daniel, numele lui Daniel este schimbat în Belteșațar, iar numele lui Hanania în Șadrac, al lui Mișael în Meșac și al lui Azaria în Abed-Nego.

Când Domnul intră într-o relație de legământ cu un popor, el, în același timp, îi ocolește pe un fost popor al legământului. Ioiachim reprezintă poporul legământului care este ocolit, iar Daniel, Hanania, Mișael și Azaria reprezintă poporul legământului care este apoi ales. Când oamenii intră într-o relație de legământ, ei sunt apoi puși la încercare pentru a se vedea dacă vor respecta termenii legământului. Testul este reprezentat de actul de a mânca.

Adam și Eva au eșuat la încercare prin actul de a mânca, iar când Dumnezeu a încheiat pentru prima dată un legământ cu un popor ales, a început relația punându-i la încercare prin mână. Israelul din vechime a eșuat, în cele din urmă, la acea încercare, dar, făcând astfel, a oferit prima referință și prima mărturie cu privire la faptul că o încercare a legământului nu este o încercare unică, ci un proces de încercare. La a zecea încercare, li s-a rânduit să moară în pustie pe parcursul următorilor patruzeci de ani. Dumnezeu a încheiat apoi un legământ cu Iosua și Caleb, oferind astfel mărturie că, atunci când Domnul încheie un legământ cu un popor ales, El trece totodată pe lângă un fost popor al legământului. La sfârșitul Israelului din vechime, care a fost totodată începutul Israelului spiritual, ultimul proces de încercare pentru Israelul din vechime a fost primul proces de încercare pentru Israelul spiritual și a fost reprezentat ca Pâinea din Cer. Aceasta fusese prefigurată de mână în primul proces de încercare al legământului.

În acel proces de testare, care a fost atât primul, cât și ultimul proces de testare, Isus a identificat proba Pâinii cerești când a spus că aceia care sunt poporul Său al legământului trebuie să-I mănânce trupul și să-I bea sângele. El a pierdut mai mulți ucenici în urma acelei prezentări decât în oricare alt moment al lucrării Sale. Acea controversă din lucrarea Sa a constituit punctul culminant al ilustrării procesului de testare a legământului, iar Sora White comentează pe larg asupra evenimentului în Dorința veacurilor, unde titlul capitolului este „Criza din Galileea”. Numele Galileei înseamnă „o balama” sau „un punct de cotitură”, iar în acel capitol ea expune de ce ucenicii s-au întors de la El. Ei au refuzat să aplice mărturia Sa privitoare la cerința de a-I mânca trupul și de a-I bea sângele potrivit metodologiei profetice corespunzătoare. Ea a arătat că ei se țineau de obiceiuri și tradiții ale unor concepte profetice pe care Satana le inculcase în înțelegerea biblică a Israelului din vechime. Acele neînțelegeri le-au oferit, după cum credeau ei, un pretext pentru a aplica cuvintele Sale în mod literal, nu în mod spiritual. Ea mai subliniază că aceia care s-au „întors” de la Isus (Galileea), identificați în capitolul al șaselea din Ioan (Ioan 6:66), nu au mai umblat cu El niciodată, în veci.

Atât la primul, cât și la ultimul proces de încercare a legământului în Israelul antic, constatăm că atunci când Dumnezeu intră într-o relație de legământ cu un popor ales, El, în același timp, îl lasă deoparte pe fostul popor al legământului. Constatăm, de asemenea, că El pune la încercare acel popor nu printr-o singură probă, ci printr-un proces de încercare. Vedem, de asemenea, că procesul de încercare este reprezentat prin ceva ce urmează a fi mâncat. De asemenea, constatăm că hrana reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu și că încercarea implică o alegere între două feluri de hrană. Mâncăm oare din orice pom din care Dumnezeu a spus că putem mânca, sau mâncăm din pomul din care ni s-a interzis să mâncăm? Constatăm, de asemenea, că alegerea a ceea ce mâncăm include proba felului în care mâncăm hrana oferită.

La sfârșitul Israelului spiritual, în vremea mișcării millerite, primul mesaj a primit putere la 11 august 1840. Acolo, Ioiachim îi reprezintă pe protestanții care atunci sunt duși în Babilon, ca să devină fiicele ei. Ei au fost puși la încercare când îngerul din Apocalipsa zece a coborât, având în mână o cârtică deschisă. Așa cum Ioiachim s-a răzvrătit împotriva cerințelor lui Nebucadnețar și a fost după aceea dus în captivitate, tot astfel, protestanții au refuzat să mănânce hrana din mâna îngerului, pe temeiul tradițiilor și obiceiurilor pe care le-au adus cu ei din Evul Întunecat.

Până în primăvara anului 1844, procesul de încercare ajunsese la un „punct de cotitură” pentru Ioiachim și pentru protestanți și, întocmai ca în primul proces de încercare pentru Israelul spiritual, ei s-au „întors” și nu au mai umblat cu Isus. În acea istorie, Daniel, Hanania, Mișael și Azaria îi reprezintă pe Milerii, care au ales să mănânce cărțulia care era dulce în gura lor, dar s-a făcut amară în pânțelele lor.

Dacă îi includem pe Adam și Eva, avem patru martori clasici că testul este reprezentat de actul de a mânca. Avem mai mulți martori profetici, care poartă toți semnătura celui dintâi și a celui de pe urmă. Martorul testului manei este un prim martor, iar testul pâinii din cer este deopotrivă un prim test pentru Israelul spiritual, fiind totodată ultimul martor pentru vechiul Israel. Testul cărticicii este deopotrivă cel dintâi și cel de pe urmă. El este sfârșitul peregrinării Israelului spiritual ca biserică în pustie și este cel dintâi în rândul celor care au fost aleși să fie ultimul popor denominațional al lui Dumnezeu. Millerii au fost începutul poporului denominațional al lui Dumnezeu, care trebuia să fie identificat drept adevăratul corn al protestantismului. Există mai mulți martori ai procesului de testare care începe atunci când primul mesaj capătă putere.

În acele procese de încercare survine un „punct de cotitură”, în care aproape toți ucenicii se întorc înapoi. La mărturia lui Iosua și a lui Caleb, întregul Israel s-a întors din drum și a căutat să se întoarcă în Egipt. În biserica din Galileea, majoritatea ucenicilor s-au întors înapoi. Pentru că Isus este Alfa și Omega, „punctul de cotitură” care este reprezentat la sfârșitul procesului de încercare este, de asemenea, ilustrat la începutul procesului de încercare. Când mana a fost oferită pentru prima dată Israelului din vechime, au fost unii care, îndată, s-au abătut de la instrucțiuni. La botezul lui Hristos, El S-a întors și a plecat în pustie. Sora White folosește simbolul unui punct de cotitură într-un mod foarte lămuritor.

Există perioade care sunt momente de cotitură în istoria națiunilor și a bisericii. În providența lui Dumnezeu, când sosesc aceste diferite crize, este dată lumina pentru acel timp. Dacă este primită, are loc progresul spiritual; dacă este respinsă, urmează decădere spirituală și naufragiu. Domnul, în Cuvântul Său, a descoperit lucrarea ofensivă a Evangheliei, așa cum a fost desfășurată în trecut și cum va fi desfășurată în viitor, până la conflictul de încheiere, când agențiile satanice vor face ultima lor mișcare uimitoare. Din acel Cuvânt înțelegem că sunt acum în acțiune forțele care vor inaugura ultimul mare conflict dintre bine și rău — dintre Satana, prințul întunericului, și Hristos, Prințul vieții. Dar biruința ce va veni pentru oamenii care Îl iubesc și se tem de Dumnezeu este la fel de sigură ca și faptul că tronul Său este întemeiat în ceruri. Bible Echo, 26 august 1895.

Când mana a fost dată pentru prima dată Israelului din vechime, a fost dată lumina pentru acea istorie. La botezul lui Hristos a fost dată lumina pentru acea istorie. La 11 august 1840 a fost dată lumina pentru acea istorie. Fiecare dintre acele puncte de cotitură marchează începutul unui proces de încercare care, în cele din urmă, se încheie la un alt punct de cotitură, când fostul popor al legământului se întoarce și nu mai umblă cu Hristos.

Deoarece aceste diferite procese de încercare reprezintă deopotrivă un proces de încercare pentru poporul vechiului legământ și, totodată, pentru poporul noului legământ, există două concluzii ale procesului de încercare. Concluzia procesului de încercare și, prin urmare, punctul de cotitură final

pentru protestanți în istoria milerită, a fost în primăvara anului 1844. Concluzia procesului de încercare (în toamna anului 1844), sau punctul de cotitură pentru milerii înșiși, a survenit după punctul de cotitură pentru fostul popor al lui Dumnezeu.

În istoria lui Hristos, procesul de încercare este identificat prin dubla Sa curățire a templului, o dată la începutul slujirii Sale și apoi din nou la sfârșitul slujirii Sale.

Când Isus Și-a început lucrarea publică, El a curățit Templul de profanarea sa sacrilegă. Printre ultimele acte ale lucrării Sale a fost a doua curățire a Templului. Astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, bisericilor le sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei" (Apocalipsa 14:8). Iar în strigătul cel tare al soliei îngerului al treilea se aude din cer un glas, zicând: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei" (Apocalipsa 18:4, 5). Solii alese, cartea 2, 118.

În scrierile Spiritului Profetic, procesul de testare al celor două curățiri ale Templului săvârșite de Hristos este în armonie cu capitolul al treilea din Maleahi.

Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii acesteia, Isus Și-a anunțat misiunea de a curăți inima de întinăciunea păcatului — de dorințele pământești, poftele egoiste, obiceiurile rele, care întinează sufletul. Maleahi 3:1-3 citat. Dorul veacurilor, 161.

Curățirea poporului lui Dumnezeu reprezintă procesul de testare care este în mod repetat identificat în cadrul mai multor linii profetice. Fiecare referință, începând cu Adam și Eva și până la istoria milerită, reprezintă curățirea celor o sută patruzeci și patru de mii.

„În zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său păzitor al poruncilor urmează să fie reînnoit.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Procesul de curățire al celor o sută patruzeci și patru de mii este prima mențiune din cartea lui Daniel, care este prima dintre cele două cărți ce, împreună, reprezintă Descoperirea lui Isus Hristos, dezpecetluită chiar înainte ca probațiunea omenirii să se închidă. Procesul de curățire al celor o sută patruzeci și patru de mii este de asemenea reprezentat ca procesul de pecetluire. Când prima solie a procesului de curățire și pecetluire a celor o sută patruzeci și patru de mii a început la 11 septembrie 2001, a fost un punct de cotitură pentru biserică și pentru lume. În Apocalipsa, capitolul optsprezece, a sosit atunci îngerul care luminează lumea cu slava lui. Totuși, în Apocalipsa optsprezece, îngerul nu este reprezentat ca având ceva de mâncat în mână — dar este acolo. Cărticica este acolo. Ea poate fi ușor recunoscută de cei care aleg să mănânce metodologia reprezentată ca „rând după rând”, de către profetul Isaia.

Aplicând „linie peste linie”, înțelegem că, atunci când Hristos S-a pogorât la 11 septembrie 2001, El avea, de asemenea, o „cărțulică”, care fusese reprezentată drept „mană”, „pâinea cerului” și „cărțulica”. Dar la 11 septembrie 2001, fostul popor ales, reprezentat de Ioiachim, a ales să se țină de obiceiurile și tradițiile Adventismului și a început marșul său către captivitatea Babilonului, care va fi deplină odată cu legea duminicală.

"Acum vine vestea că aş fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Aşa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: 'Ce scene înfricoşătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra oraşului New York, decât că ştiu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea şi răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, ştiu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, şi aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

Când „marile clădiri” ale „New York”-ului au fost „doborâte prin întoarcerea şi răsturnarea puterii lui Dumnezeu”, la 11 septembrie 2001, lumina îngerului din Apocalipsa optsprezece a umplut întregul pământ, căci sosise un punct de cotitură în istoria fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece.

Există perioade care constituie puncte de cotitură în istoria naţiunilor şi a bisericii. În providenţa lui Dumnezeu, când survin aceste crize diferite, lumina pentru acel timp este dată. Dacă este primită, are loc progres spiritual; dacă este respinsă, urmează decădere spirituală şi naufragiu. Bible Echo, 26 august 1895.

Când lumina îngerului din Apocalipsa 18 a sosit la 11 septembrie 2001, cei care au primit lumina au progresat spiritual, iar cei care au respins lumina au decăzut spiritual şi au început călătoria lor de răzvrătire spre ultimul lor punct de cotitură, acela al legii duminicale, unde fac pentru totdeauna naufragiu în ce priveşte mărturisirea lor că sunt soli ai celui de-al treilea înger. Cei din Galileea care s-au întors înapoi şi n-au mai umblat cu Hristos, în Ioan 6:66, se întorceau de la lumina care venise mai întâi la botezul Său, acolo unde primul mesaj al acelei istorii de încercare a fost împuternicit. În Daniel, capitolul întâi, sunt ilustrate două clase de închinători în istoria în care primul mesaj este împuternicit. Ioiachim îi reprezintă pe cei ce fac naufragiu în ce priveşte credinţa, iar Daniel, Hanania, Mişael şi Azaria îi reprezintă pe cei credincioşi.

În al treilea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, a venit Nebucadneţar, împăratul Babilonului, la Ierusalim şi l-a împresurat. Şi Domnul a dat în mâna lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda, împreună cu o parte din vasele casei lui Dumnezeu, pe care le-a dus în ţara Şinear, în casa dumnezeului său; şi a adus vasele în casa vistieriei dumnezeului său. Şi împăratul a poruncit lui Aşpenaz, căpetenia famenilor săi, să aducă anumiţi dintre fiii lui Israel, din sămânţa împărătească şi dintre prinţi; tineri fără cusur, frumoşi la chip, iscuşiţi în toată înţelepciunea, pricepuţi în cunoaştere şi înţelegând ştiinţa, care aveau în ei capacitatea de a sta în palatul împăratului, şi cărora să li se poată preda învăţătura şi limba caldeenilor. Şi împăratul le-a rânduit o parte zilnică din bucatele împărăteşti şi din vinul pe care îl bea el, hrănindu-i astfel trei ani, ca la sfârşitul lor să stea înaintea împăratului. Iar între aceştia erau dintre fiii lui Iuda: Daniel, Hanania, Mişael şi Azaria. Cărora căpetenia famenilor le-a dat nume: lui Daniel i-a pus numele Beltşaţar; lui Hanania, Şadrac; lui Mişael, Meşac; iar lui Azaria, Abed-Nego. Însă Daniel a hotărât în inima lui să nu se pângărească cu partea din bucatele împăratului, nici

cu vinul pe care îl bea el; de aceea a cerut căpeteniei famenilor să nu se pângărească. Daniel 1:1-8.

Daniel, Hanania, Mișael și Azaria erau din seminția lui Iuda. Au fost făcuți fameni, reprezentând astfel generația finală a Adventismului. Nebucadnețar, asemenea multor regi din vechime, i-a castrat pe cei patru tineri iudei, pentru a înlătura orice îngrijorare pe care ar fi putut-o avea regele atunci când aveau să slujească ca robi și să intre în legătură cu soțiile și concubinele lui.

În mod simbolic, aceasta reprezintă generația finală a Adventismului, căci nu va mai exista nicio linie a lui Iuda după acești patru. Patru este un simbol al caracterului mondial și, prin urmare, reprezintă generația finală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea din întreaga lume, care recunosc 11 septembrie 2001 drept o împlinire a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu.

Acei Adventiști de Ziua a Șaptea sunt subiectul Cuvântului profetic al lui Dumnezeu, căci ei sunt aceia chemați să fie cei o sută patruzeci și patru de mii. Totuși, moștenirea lor profetică a început cu răzvrătirea părinților lor, în 1863. Acea răzvrătire inițială este aproape imposibil de recunoscut, căci a fost acoperită de tradițiile și obiceiurile a patru generații de răzvrătire tot mai accentuată. Deși este greu de recunoscut, ea trebuie văzută și recunoscută, așa cum, în cele din urmă, face Daniel în capitolul nouă din Daniel. El a făcut aceasta recunoscând adevărul cuprins în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu.

Răzvrătirea din care Daniel și cei trei tineri descindeau în mod direct a fost refuzul tatălui lor de a rămâne separat de influențele păgâne care îi înconjurau pe ei. În 1863, Adventismul laodicean a revenit la metodologia biblică a protestantismului apostat și a catolicismului, pentru a-și susține respingerea identificării, de către Miller, a „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Acea răzvrătire, pentru Daniel și cei trei tineri, a fost reprezentată de regele Ezechia.

Regele Ezechia L-a implorat pe Domnul să nu moară, iar rugăciunea i-a fost ascultată când Domnul i-a dăruit încă cincisprezece ani. Prin aceasta, el a devenit apoi tatăl lui Manase, unul dintre cei mai nelegiuți regi ai lui Iuda, dar totodată regele care marchează începutul cuceririi și înrobirii progresive a lui Iuda în șapte trepte. În 1856, Martorul Adevărat a venit să bată la ușa adventismului laodicean, dar ei au ales să trăiască și să nu moară față de sine. Până în 1863, ei reconstruiseră „Ierihonul” și au început o răzvrătire din ce în ce mai accentuată, care, în cele din urmă, i-a împiedicat să recunoască 11 septembrie 2001 drept începutul călătoriei lor în trei trepte către robia Babilonului spiritual, care se încheie la legea duminicală.

Pentru regele Ezechia, 1863 a sosit atunci când rugăciunea lui de a trăi a fost împlinită. Domnul a dat un semn că rugăciunea lui fusese primită. Dumnezeu a confirmat această rugăciune mișcând soarele, iar babilonienii au văzut lucrarea lui Dumnezeu în ceruri, deși nu știau ce însemna. Atunci babilonienii au venit la Ierusalim ca să afle despre Dumnezeul care avea puterea de a stăpâni soarele. În loc să-L slăvească pe Dumnezeul cerului, regele Ezechia, în loc să moară față de sine, a ales să-și proslăvească templul și cetatea sa în locul Dumnezeului care alesese să-Și pună Numele în acel templu și în acea cetate.

Acea răzvrătire a adus profeția că fii din sămânța lui aveau să devină sclavi și fameni în Babilon. Acei copii au fost Daniel, Hanania, Mișael și Azaria și reprezintă generația spirituală finală a acelor Adventiști de Ziua a Șaptea care recunosc 11 septembrie 2001 drept un punct de cotitură în istoria națiunilor lumii și a bisericii, când este dată lumina menită să supună la încercare și să pecetluiască pe cei o sută patruzeci și patru de mii.

În zilele acelea, Ezechia era bolnav pe moarte. Și prorocul Isaia, fiul lui Amoț, a venit la el și i-a zis: Așa zice Domnul: Pune-ți casa în rânduială, căci vei muri și nu vei trăi. Atunci el și-a întors fața către perete și s-a rugat Domnului, zicând: Rogu-Te, Doamne, adu-Ți aminte acum că am umblat înaintea Ta în adevăr și cu inimă desăvârșită și am făcut ceea ce este bine înaintea Ta. Și Ezechia a plâns cu amar. Și s-a întâmplat că, mai înainte ca Isaia să fi ieșit în curtea de mijloc, cuvântul Domnului a venit la el, zicând: Întoarce-te și spune-i lui Ezechia, căpetenia poporului Meu: Așa zice Domnul, Dumnezeul tatălui tău David: Ți-am auzit rugăciunea, și-am văzut lacrimile; iată, te voi vindeca; a treia zi te vei sui la casa Domnului. Și voi adăuga zilelor tale cincisprezece ani; și te voi izbăvi pe tine și cetatea aceasta din mâna împăratului Asiriei; și voi apăra cetatea aceasta de dragul Meu și de dragul robului Meu David. Și Isaia a zis: Luați o turtă de smochine. Și au luat-o și au pus-o pe bubă, și el s-a însănătoșit. Și Ezechia a zis lui Isaia: Care va fi semnul că Domnul mă va vindeca și că a treia zi mă voi sui la casa Domnului? Și Isaia a zis: Acesta îți va fi semnul de la Domnul, că Domnul va face lucrul pe care l-a rostit: să înainteze umbra zece trepte sau să se dea înapoi zece trepte? Și Ezechia a răspuns: Ușor lucru este ca umbra să coboare zece trepte; nu, ci să se întoarcă umbra înapoi cu zece trepte. Și Isaia, prorocul, a strigat către Domnul; și El a dat înapoi umbra cu zece trepte pe treptele lui Ahaz, pe care coborâse. În vremea aceea, Berodac-Baladan, fiul lui Baladan, împăratul Babilonului, a trimis lui Ezechia scrisori și un dar, căci auzise că Ezechia fusese bolnav. Și Ezechia i-a ascultat și le-a arătat toată casa lucrurilor lui de preț: argintul, aurul, mirodeniile și unguentul de preț, și tot arsenalul lui, și tot ce se afla în vistieriile lui; n-a fost nimic în casa lui, nici în toată stăpânirea lui, pe care Ezechia să nu li-l fi arătat. Atunci a venit prorocul Isaia la regele Ezechia și i-a zis: Ce au spus acești oameni și de unde au venit la tine? Și Ezechia a zis: Au venit dintr-o țară îndepărtată, din Babilon. Și el a zis: Ce au văzut în casa ta? Și Ezechia a răspuns: Au văzut toate câte sunt în casa mea; nu este nimic dintre vistieriile mele pe care să nu li-l fi arătat. Și Isaia a zis lui Ezechia: Ascultă cuvântul Domnului: Iată, vin zile când tot ce este în casa ta și tot ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi va fi dus în Babilon: nu va rămâne nimic, zice Domnul. Și dintre fiii tăi care vor ieși din tine, pe care îi vei naște, îi vor lua, și vor fi fameni în palatul împăratului Babilonului. Atunci Ezechia a zis lui Isaia: Bun este cuvântul Domnului pe care l-ai rostit. Și a zis: Oare nu este bine, dacă va fi pace și adevăr în zilele mele? Iar celelalte fapte ale lui Ezechia, toată vitejia lui și cum a făcut un iaz și un apeduct și a adus apă în cetate, nu sunt oare scrise în Cartea Cronicilor regilor lui Iuda? Și Ezechia a adormit cu părinții săi; și în locul lui a domnit fiul său Manase. 2 Împărați 20:1-21.

Versetul următor spune:

Manase avea doisprezece ani când a început să domnească și a domnit cincizeci și cinci de ani la Ierusalim. Și numele mamei lui era Heftiba. 2 Împărați 21:1.

Care ar fi fost rezultatul dacă regele Ezechia ar fi acceptat voia Domnului și, pur și simplu, și-ar fi pus casa în rânduială și ar fi murit? I-au fost dați încă cincisprezece ani, iar trei ani mai târziu s-a născut nelegiuitul Manase. Ce s-ar fi întâmplat în 1856, dacă adventismul ar fi acceptat trecerea de la Filadelfia la Laodicea și și-ar fi pus casa în rânduială și ar fi păstrat intacte adevărurile fundamentale ale lui William Miller? Presupun că nu vom ști niciodată răspunsul la această întrebare, dar ceea ce știm este că „Daniel a hotărât în inima lui să nu se pângărească cu bucatele împăratului, nici cu vinul pe care îl bea.”

Vom continua capitoulul întâi din Daniel în articolul următor.